

Rini Scherpenisse

EIGENAAR VAN MOBILIA

INTERVIEW RINI SCHERPENISSE

'IK GA BIJ ALLES AF OP MIJN GEVOEL'

Zonder enige kennis van zaken stapte Rini Scherpenisse 31 jaar geleden interieurdesignwinkel Mobilia binnen om te solliciteren. Hij had er geen flauw benul van dat hij twaalf jaar later aan het roer zou staan van een florierende ontwerpstudio en designmeubelwinkel in Amsterdam. "Gewoon laten gebeuren wat er op je af komt."

TEKST Babette Margés | FOTO'S Erik de Brouwer/Mobilia

Er verschijnt een glimlach op het gezicht van de 56-jarige eigenaar van Mobilia als hij terugdenkt aan zijn allereerste kennismaking met de designwereld. "Ik reageerde op een personeelsadvertentie van de eerste eigenaar Richard Grim. Hij zocht een verkoopadviseur. Al tijdens mijn sollicitatiegesprek vroeg hij of ik in de toekomst de zaak wilde overnemen. Ik zei: 'Laten we maar eens kijken hoe het loopt.'"

Iets in Rini ging aan het rollen en sindsdien is er geen stoppen meer aan. "Behalve verkopen trok ik ook de inkoop en boekhouding naar me toe. Op het gebied van service bestond destijds niks, dus die zette ik op. Na twee jaar runde ik eigenlijk alles en kwam Richard alleen nog langs om koffie te drinken." De omzet verdubbelde dankzij de inzet van de jonge Utrechenaar, die inmiddels al lang in de hoofdstad woont. Naast zijn werk volgde hij een NIMA-A en Middenmanagement opleiding. Ook verdiepte hij zich

in de meubelbranche aan het Hout- en Meubileringscollege (HMC) in Amsterdam. "Ik heb niet bewust gekozen voor dit vak, maar op gevoel. Zoals ik eigenlijk met alles doe. Als ik me ergens prettig bij voel, ga ik ermee door." In retrospectief ziet hij wel een link met zijn achtergrond. "Mijn vader had vroeger een stoffeerderij en mijn opa had zijn huis laten inrichten door een interieurarchitect. Als kind wilde ik botenbouwer worden. Al vanaf mijn zesde was ik iedere dag op het water te vinden in mijn zeilbootje." Zijn liefde voor de watersport is overigens nooit voorbij gegaan, maar hierover later meer.

In 2001 werd Rini eigenaar van de designmeubelzaak aan de Utrechtsestraat. Vanaf toen kon hij helemaal zijn eigen koers varen. Voor advies viel hij regelmatig terug op Peter Bokking, die hij kende uit zijn vroegere woonplaats Oostzaan en die daar kantoor houdt voor Crowe Foederer.

“Uiteindelijk draait het allemaal om mensen.”

“Peter en ik kunnen goed sparren. In mijn beginjaren praatten we vaak over de vraag: ‘Zal ik uitbreiden met meer winkels of niet?’ Uiteindelijk koos ik ervoor mijn focus op één zaak te zetten en zoveel mogelijk eruit te halen.”

SNOEPWINKEL

Die aanpak bleek de juiste. Waar andere meubelzaken, die wel aan expansie deden, de deuren moesten sluiten, kon Mobilia steeds meer klanten tegemoet te zien. Zowel onder consumenten als bedrijven. “Ik besloot geen gewone winkel te zijn. Doorsnee winkels zijn over het algemeen saai. Je wordt er niet getriggerd om naar binnen te gaan. Wij onderscheiden ons door continu te vernieuwen. Mensen kijken hier rond en worden telkens weer verrast. Het moet een snoepwinkel zijn.” Ook nu zijn Rini en zijn team van twaalf medewerkers in de weer met een nieuwe toevoeging. Bovenin het drie verdiepingen tellende pand komt een ontwerpstudio. Klanten kunnen hier straks in alle rust plaatsnemen en samen met een interieuradviseur een scala aan mogelijkheden bekijken. De kastenwanden komen vol te staan met materiaalstalen. Een beeldscherm toont hoe een ontwerp eruit kan komen te zien. “Uiteindelijk draait het allemaal om mensen. Om een passend interieur voor iemand te kunnen maken, moet je diegene echt leren kennen. Wij komen bij mensen thuis, in hun privé-omgeving, dan is een goeie band belangrijk.”

Niet alleen de relatie tussen klanten en medewerkers is warm, ook leveranciers komen voor de gezellige sfeer graag naar Mobilia. “Ons team voelt als één familie. Ik ben wars van hiërarchie. Hier is iedereen gelijk. Het belangrijkste vind ik dat iedereen ervoor gaat. We werken samen op een ontspannen manier en met een lach.”

“Om een passend interieur voor iemand te kunnen maken, moet je diegene echt leren kennen. Wij komen bij mensen thuis, in hun privé-omgeving, dan is een goeie band belangrijk.”

PLEZIER HEBBEN ÉN HOUDEN

Dat laatste, plezier hebben, is een graadmeter die Rini zijn leven lang al hanteert. “Als ik ergens geen plezier meer uithaal, is het tijd om dat los te laten. Zo heb ik bijvoorbeeld de inkoop gedelegeerd. Ik merkte dat ik geen geduld meer had voor al die onderhandelingsgesprekken. Het begon me tegen te staan. Nu doet iemand dit die er wel goed mee om kan gaan.” Hetzelfde principe paste hij toe bij de administratie. Voor zijn personeelsmanagement zoekt hij nog de juiste persoon. Zo’n zeven jaar geleden was de Amsterdammer het werkgenoegen even kwijt. Hij nam toen letterlijk en figuurlijk afstand

van de zaak. „Dat was echt nodig. Ik ben gaan reizen - dat is sowieso mijn hobby - terwijl anderen hier de kar trokken. Ook zonder mij ging het prima. En ik kreeg ruimte om vooruit te kijken en nieuwe dingen te bedenken. Ik wilde vooral niet blijven hangen en verzuren.” Hij zette de knop om onder andere door nieuwe plekken te ontdekken in het buitenland. „Ik ga graag naar niet-standaard oorden. Plaatsen waar iets bijzonders is en die authenticiteit uitstralen. Zo vond ik bijvoorbeeld het Palácio hotel in het Portugese Estoril. Het heeft een rijke historie met veel bekende gasten. Het ademt de sfeer van een oude James Bond film.” Zijn markante reiservaringen deelt hij via het platform Bearleaders.com, naast andere (bekende) globetrotters, zoals Humberto Tan en Micky Hoogendijk.

SURFFANAAT

Wat vrijwel altijd in de buurt is als de designkenner op pad gaat, is de zee. Golfsurfen en kitesurfen zijn zijn passie. Hij surfte onder andere op Bonaire en in Mozambique. In El Salvador leerde hij zijn angst voor het golfsurfen te overwinnen. “Dat is in het begin best eng. De eerste keren dat je overspoeld wordt door een golf voelt het alsof je verdrinkt. Toen werd ik ook nog in mijn voet gestoken door een pijlstaartrog, maar ik heb het allemaal overleefd. Dat maakt je

“HET ZIT NIET IN MIJ OM MIJN HANDJE OP TE HOUDEN. IK ZIE HET JUUST ALS EEN UITDAGING OM ZONDER FINANCIËLE STEUN TE OVERLEVEN.”

sterker in mentaal en fysiek opzicht.” Zijn sabbatical zorgde voor het besef dat hij niet Mobilia is of wil zijn, maar dat Mobilia een merk is. “Sindsdien werk ik ernaartoe mezelf overbodig te maken. Eigenlijk is dat al zo ver. Het team draait de zaak. Ik ben op de achtergrond aanwezig, maar sta niet dagelijks op de werkvloer. Op ieder moment kan ik zeggen: ‘Jongens, ik ben er even tussenuit.’” Die vrijheid die hij voor zichzelf gecreëerd heeft, is een groot goed, want: “Tijd is rijkdom. Je kunt wel veel geld hebben, maar als je geen tijd hebt, kun je er niet van genieten.” Ook zijn onafhankelijkheid is hem heel wat waard. “Ik heb al lang geen financieringen meer. Ook niet voor mijn huis. Ik hoef geen jaarlijkse verantwoording af te leggen bij de bank. Dat is zo fijn.” Die autonomie is de ondernemer natuurlijk niet aan komen waaien. “Ik heb er vanaf het begin bewust naartoe gewerkt. De eerste eigenaar Richard leerde mij al om reserves op te bouwen. Ook Peter Bokking hamerde er altijd op om te zorgen voor voldoende vet op de botten.”

BLIJ OP DE FIETS

Mede dankzij die buffer hoefde Rini geen overheidssteun aan te vragen toen de coronacrisis uitbrak. Niet dat hij dat

gewild had trouwens. “Ik heb altijd alles zelf gedaan. Het zit niet in mij om mijn handje op te houden. Ik zie het juist als een uitdaging om zonder financiële steun te overleven. Het geeft een voldaan gevoel.” Tot nu toe heeft de pandemie eigenlijk alleen voordeel opgeleverd voor de ontwerpstudio en designmeubelwinkel. “Mensen zijn nu meer met hun huis bezig, nemen de tijd en de rust ervoor. Bovendien kunnen ze nu niet op vakantie of funshoppen, dus hebben ze meer geld

“Tijd is rijkdom. Je kunt wel veel geld hebben, maar als je geen tijd hebt, kun je er niet van genieten.”

te besteden.” Ondertussen gaat hij gestaag verder met het delegeren van taken. Niet dat er nu sprake is van stoppen, in de verste verte niet. Rini springt nog iedere ochtend op zijn fiets, blij om weer naar zijn werk te gaan. “Organisatorisch en financieel gezien zou ik kunnen stoppen, maar ik zie nu geen reden ertoe. Ik denk ook niet aan een bepaalde termijn. Ik zie wel wat er op mijn pad komt.” ■